

οὐράνιο, σὺν τὰ κοιτῶ τὰ μαγικά σου μάτια,
ἀπ' τὸν παραδεισο θαρρῶ σὺν κατὰ τι πῶς κλέφτω,
κι' αὐτὸ μὲ κάνει σόσσωμην νὰ τρέμω, νὰ φοβοῦμαι.

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

Ὡ Νετζίμπέ μου, ἔγγελε! δὲ βλέπω ὅμως, πῶς μου,
τὸ λόγο γιὰ ν' ἀνησυχῆς καὶ νὰ φοβῶσαι τόσο.
Σοῦ φέρω ἀπόψε εὐχαρίστη... ὁ σεβαστὸς Βεζύρης...

NETZIMPE

Χωρὶς νὰ θέλω στ' ὄνομα τ' Ἀλήπασσα τρομαῶ!
Σοῦπε γιὰ μένα τίποτε;.. τὸ ξέρει τὸ κρυφὸ μας;

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

Εἶς' ἔδικη πρὸς τὸν Πασσά· ἐκεῖνος σ' ἀγαπάει.
τὸν ἔρωτά μας ἔμαθε καὶ μ' ἔραξε κοντὰ του,
μ' ἐπείραξε μὲ πονηριά, καὶ μοῦπε χίλια λόγια
καλὰ γιὰ σένα, Νετζίμπέ. Ἐπίασε εὐθὺς κατόπι
τὸ χέρι μου γλυκὰ γλυκὰ καὶ μοῦπ' αὐτὰ τὰ λόγια:
«Ἐμπιστοσύνη, φίλε μου, δὲν ἔχω πιά στοὺς ἄλλους
καὶ σ' ὑποψίες μ' ἔβαλαν κι' αὐτοὶ οἱ πρὶν πιστοὶ

[μου,

οἱ δύο μου φίλοι, ὁ Ταχέρ κι' ὁ Ἄγος Βεσιάρης,
ἔκούω πῶς μὲ τὸ Χουρσίτ συνεννοοῦντ' οἱ δύο τους
νὰ μὲ προδώσουν οἱ αἰσχροὶ ἄκουε, ἀχαριστία!
αὐτοὶ ποῦ τοὺς ἀνάθρεψα! Ὡστε, Καρέττε, βλέπεις
ἄλλο δὲν ἔχω ἀπὸ σέ. Σὲ κάνω καπετάνιο.

Ἐμεῖς οἱ δύο μας εἴμαστε καλοὶ γι' αὐτοὺς τοὺς
[σκύλλους».

Αὐτὰ μοῦ τῆπε, Νετζίμπέ, καὶ μοῦδωκε νὰ βάλω
τοῦ Σερασκέρη τὴ στολή. Γιὰ δὲς την; πῶς μοῦ πᾶει;

NATZIMPE

Ἄν περιμένεις ἀπὸ μὲ νὰ μάθης τὴν ἀλήθεια,
δὲν πέτυχες στὴν ἐκλογή. Ἐγὼ θὰ λέω πάντα
πῶς εἶν' ὥρατὸ ὅτι φορεῖς, ἀφοῦ τὴν κρίση ἔχει
δεμένη μὲ τὸν ἔρωτα σφιχτὰ, σφιχτὰ ἢ καρδιά μου.

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

Ἄ, μάγισσα!

(Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴ φιλεῖ. Τὴν ἴδια στιγμή
ἀκούονται χιυήματα δυνατὰ στὴν πόρτα).

NETZIMPE

Ποιὸς νὰ χτυπᾷ; Φατμά, Φατμά, γιὰ κοίτα.

ΣΚΗΝΗ VI

(Οἱ ἴδιοι κι' ὁ Καδῆς μὲ πολλοὺς στρατιῶτες
κ' ἔναν ἀξιωματικό. Μπαίνοντας ὁ Καδῆς στέκεται
λιγὰνι στὴν πόρτα καὶ κοιτᾷ μὲ σιωπή. Ὁ Καρέτ-
τος κ' ἡ Νετζίμπέ σκυφτοὶ καὶ τρομασμένοι στέκουν-
ται σὲ μιὰ γωνιά).

ΚΑΔΗΣ

Λοιπὸν δὲν μὲ ἀπάτησαν! Ὁ Φράγκος ὁ Καρέττος
ὁ Χριστιανὸς ὁ ἄπιστος τὴ Νετζίμπέ ἀγαπάει...
κ' ἐκεῖνη στὴν ἀγάλη του! Ἀλλάχ! γιὰ δὲς καὶ
[κρίνε.

(Στὴ Νετζίμπέ). Καὶ πρῶτα σύ, Χανούμισσα. Γιὰ
[πίες μου δὲ φοβήθηκε

τοὺς νόμους τοῦ προφήτη μας νὰ ρίξης, νὰ χαλάσης
καὶ ν' ἀγαπήσης Χριστιανό; Δὲ σκιάχτηκες, καημένη,
νὰ μὴ σὲ θάψουν ζωντανή, μὴ σὲ πετροβολήσουν;..

NETZIMPE

Συχώρα με, συχώρα με!

ΚΑΔΗΣ

Καὶ τώρα σύ, Καρέττε.
Πῶς τόλμησες ἐσὺ γκιαούρ, στὴ Νετζίμπέ νὰ ρίξης
τὰ μάτια σου κ' ἐμόλυνες τοῦ χρεμιῶ λουλούδι;
Δὲ ξέρεις τοῦ Προφήτη μας τὸν ἱερὸ τὸ νόμο
πῶς στοὺς Γκιαούρη θάνατο μέσ' τὴ φωτιά τοῦ δίνει
ὅπου πλανέση Τούρκισσα, χωρὶς νὰ γίνη Τούρκος;
Ἡ Τούρκος λοιπὸν γίνεσαι, ἢ στὴ φωτιά πεθαίνεις.
Ζύγισ' καλὰ τίς σκέψεις σου... στοχάσου τί θὰ χάσης!

στὴ μιὰ μεριά ὁ θάνατος... ἡ Νετζίμπέ στὴν ἄλλη,
μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο, μὲ τὰ πανώρη καλλή.
Λυτρώσεις ἔπειτα κι' αὐτή, ποῦ τὴν προσμένει ὁ
[Χάρος
γιὰ σένανε, ἔν ἀρνηθῆς τὴν πίστη σου, Καρέττε.
Καὶ τώρα, σκέψου, διχάζεις: τὴ Νετζίμπέ, ἢ τὸ
[Χάρο!

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

Θεέ μου, εἶνε μερικὲς φορές, ποῦ τ' ὄνομά σου
τ' ἀθάνατο, ὁ ἀνθρώπος ὁ δόλιος ἀθελά του
τ' ἀρνιέται, γιὰτὶ ἀδύνατο τὸν ἐπλάσας, Θεέ μου!
Γι' αὐτὸ σὲ τούτη τὴ στιγμή, ὅπου καὶ Σέν' ἀκόμα
μπορῶ στοὺς τέλους ν' ἀρνηθῶ, γιὰ φωτισέμ' με, θεέ μου,
καὶ λύτρωσ' ἀπ' τὸ θάνατο τὴν ὁμορφὴ τὴν κόρη
ποῦ ἀγαπῶ... ἢ δώσέ μου τὴ δύναμη, θεέ μου,
νὰ μείνω ττὴ θρησκεία μου πιστός... νὰ μὴ σ' ἄλ-
[λάξω!

(Στὸν Καδῆ). Παρκαλῶ σε, Ἄρχοντα, μιὰ μέρα
[χάριτέ μου
νὰ συνεφέρω δὲ μπορῶ σὲ μιὰ στιγμή νὰ δώσω
ἀπόκριση στοὺς ῥωτήματα τ' ἀπαίσιου, Καδῆ μου!

ΚΑΔΗΣ

Λοιπὸν ἔς εἶνε· αὐρίον στὴ φυλακή σου θάρω!
νὰ δῶ, τί ἀποφάσεις; (στὸ δεκανέα), Καὶ τώρα σύ,
[Τσαούση,
τὸ Φράγκονε στὴ φυλακή μὲ δύο ἀνθρώπους φέρε.

(Ὁ Τσαούσης μὲ τοὺς στρατιῶτες προχωροῦν γιὰ
νὰ πιάσουν τὸν Καρέττο. Ἡ Νετζίμπέ οἴχνηται
κλαίοντας ἀνήμερὰ τους).

NETZIMPE

Καρέττε μου, Καρέττε μου! Ἦταν λοιπὸν γραμμένο
νὰ ἀληθεύουν οἱ κρυφοὶ οἱ φόβοι τῆς καρδιάς μου
καὶ νὰ σὲ χάσω γρήγορα;.. Θεέ μου, μὴ εἶν' πλάσμα
τοῦ νοῦ μου καὶ φανταστικὴ τοῦ κεφαλιοῦ μου σκέψη;
Ἄ! ὄχι, εἶν' ἀληθινά. Αὐτοὶ ἐδῶ οἱ ἀνθρώποι
θὰ μοῦ τὸν πάρουν μακριά, θὰ μοῦ τόνε στερήσουν·
στὴ φυλακή θὰ μοῦ τὸν πᾶν... καὶ αὐρίο... θεέ μου.

ΚΑΡΕΤΤΟΣ (ἀγκαλιάζοντάς την)

Μὴ κλαίης, μὴ τὰ δάκρυα αὐτὰ ποῦ τώρα βλέπω
νὰ πέφτουν ἀπ' τὰ μάτια σου ὡσὰν μαργαριτάρια,
μοῦ κάνουν πιότερο κακὸ ἀπὸ τοῦ Καδῆ τὰ λόγια
ποῦ μὲς σπαράξαν τὴν καρδιά... Ἀχ, σῶπα, Νετζίμπέ
[μου,

μὴ τόσο δὲ ἀπελπίζεσαι... Ἐγὼ ἐλπίζω ἀκόμα...
(Σιγά). Θεέ νὰ μὴνύσω στὸν Πασσά· αὐτὸς μὲς ἀγα-
[πάει

καὶ θὰ μᾶς σώσῃ, Νετζίμπέ, ὦ! ναὶ θεέ νὰ μᾶς σώσῃ!
Πάψε λοιπὸν τὰ δάκρυα καὶ σφύγεις, θεά μου,
τὰ μάτια σου τ' ἀτίμητα καὶ χαμογέλασέ μου.

(Ἡ Νετζίμπέ χαμογελᾷ μὲ βία γιὰ νὰ εὐχαρι-
στήσῃ τὸν Καρέττο).

Ἄ ἔτσι· τὸ χαμόγελο αὐτὸ κ' ἔνα φίλ σου
μὲ κάνουνε ἀθάνατο! (τὴ φιλεῖ). Ἐμπρός, Τσαούση,
[πᾶμε.

NETZIMPE

Καρέττε μου, γιὰ πρόσμενε... μὴ φεύγης... στάσου
[ἀκόμα!

Ποιὸς ξέρει πότε θὰ σὲ δῶ... Θεέ μου, ἴσως νᾶνε
ἡ ὕστερη ποῦ σὲ κοιτῶ φορὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο!
Καρέττε μου, ἀγάπη μου!

ΚΑΡΕΤΤΟΣ

Σ' ἀφίνω γιὰ, χρυσή μου!

(Βγαίνει)

(Ἡ Νετζίμπέ λιγοθυμᾷ).

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

M. A. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Σμιδ τοῦ Μόναχου, γράφει τὸ «Νέον Ἀστὺ»,
ἐπαίνεσε τὴ συλλογὴ τοῦ κ. Παχτίκου κ' ἔγραψε πῶς
ἀπρέπει νὰ ζηλεύῃ ἡ Γερμανία ποῦ δὲν εὐτίχησε νὰ
ἐκδοθεῖ ἀπὸ Γερμανὸν τὸ σοφὸ αὐτὸ βιβλίον.

— Ὁ κ. Σμιδ ἔχει τὴ γνώμη του. Ἐχει ὅμως κι' ὁ
Φιλήντας· τὴ δική του γνώμη, ἀφοῦ ἀπόδειξε τετραγων-
ικά στοὺς «Νουμά» (φύλλ. 162 σελ. 1) τί εἶδους μουσικὴ
καὶ φιλολογικὴ κολοκύθα εἶναι τὸ περίφημο αὐτὸ βιβλίον,
ποῦ ξοδεύθηκαν ἄδικα τῶν ἀδίκων τόσοι παράδες τοῦ Μα-
ρσαλὶ γιὰ νὰ τυπωθεῖ.

— Τὸ «Ν. Ἀστὺ» γράφοντας γιὰ τὸ Σμιδ, τιτολο-
ρεῖ τὸ «Νουμά» κ' ἀπὶ αὐτὸ ἀποδείξει τετραγων-
ικά αὐτὸ πῶς ὁ κ. Κακλαμάνος δὲ γύρισε ἀκόμα ἀπὸ
τὸ ταξίδι του καὶ πῶς αἱ στίλβες του ὀργιάζει κάποιος
Τσοκόπουλος.

— Τὸ παλιὸ «Ἀστὺ» στὸ φύλλο τῆς περασμένης Δευ-
τέρας ξανατύπωσε τὸ ποίημα τοῦ κ. Περούλη «Ἐκείνη»
ποῦ δημοσιεύσαμε στὸ περασμένο φύλλο.

— Ὁ Βολιώτικος ἌΤυπος» ξανατύπωσε τὸ ἄρθρον ποῦ
δημοσιεύσαμε στὸ φύλλ. 162 γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ἀρβα-
νιτόπουλου, μὲ πολλὰ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὸ «Νου-
μά». Τὸν εὐχαριστοῦμε.

— Μὰ καὶ ἡ «Ἀλήθεια» ποῦ βγαίνει στὴ Λεμεσό,
μιὰ ἀπὸ τίς σοβαρώτερες ἐφημερίδες τῆς Κύπρου, ξανατύ-
πωσε στὴν πρώτη σελίδα τῆς τῆς γράμματος τοῦ κ. Γ. Σ.
Φραγκοῦδης «Ἀπὸ τὴ φυλακή μου» ποῦ δημοσιεύτηκε
στὸ φύλλ. 159 τοῦ «Νουμά».

— Νὰ λοιπὸν ποῦ ἡ «κρίσις» φυλλάδιον ἔχει καὶ κρίσις
πέραση. Ψέματα;

— Ἡ «Ἐστία» δὲν πρέπει νὰ παραπονιέται μὲ τίς
«Ἀθῆναις». Τῆς τραβήσανε τέτιο βρισίδι αὐτὴ τὴ βδο-
μάδα ποῦ ἐπλερώσανε μιὰ καὶ καλὴ τίς ρεκλάμες παύ-
σανε ἡ «Ἐστία» στὴν ἐφημερίδα τοῦ κ. Πῶπ ὅταν πρω-
τοβόγηκε εἰς νὰ ἀνορθώσῃ τὸ καταπεσὼν γόητρον τοῦ
Ἀθηναϊκοῦ τύπου.

— Ὅσο καλὸψυχος κι' ἂν εἶναι κανένας, νιώθει κί-
ποτες μέσα του μιὰ ἄγρια εὐχαρίστηση γιὰ τὸ τέτιο φα-
νέρωμα τῆς εὐγνωμοσύνης, ποῦ θαρρεῖ καὶ τοῦ χαρίζουνε
θησαυρούς.

— Ἦνα μαργαριταράκι ἀπὸ τὰ τόσα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ
τύπου· «...Πρόκειται περὶ ἐκείνων οἵτινες πρὸ ἐλ α χ ι-
σ τ ω ν μόλις μηνῶν κτλ.»

— Φαίνεται οἱ μῆνες θᾶναι ἐλ α χ ι σ τ ω ι καὶ
μ ε γ ι σ τ ω ι. Οἱ ἐλάχιστοι θᾶναι ὅσοι ἔχουν τίς 30
μέρες καὶ οἱ μέγιστοι τίς 31. Ἀλλιώτικα δὲν ζηγίεται ἡ
νοστιμώτατη αὐτὴ φράση.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους κατα-
θέσεις εἰς τράπεζικά γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν,
ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας
εἰς ὁρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ
κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque)
ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ, τῇ αἰ-
τήσει τοῦ καταθέτου, ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς
Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)2	τοῖς	ἐκατ.	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μηνῶν	
2	»	»	»	»	»	»	1	ἔτους	
2	1)2	»	»	»	»	»	2	ἔτων	
3	»	»	»	»	»	»	4	»	
4	»	»	»	»	»	»	5	»	

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-
ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώ-
νυμοι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.